

Aratuscha en haar twee mannen

De oude Indiaan stond kaarsrecht, met zijn tooi in de wind. Zijn meestertoorts, ombonden met kralen, veren en kleurige zijden katoenen sjerpen, had hij naast hem in de grond geboord. Tachtig van zijn mannen stonden om hem heen toen hij de drie vrouwen zag naderen: zijn moeder, zijn echtgenote en zijn dochter, Aratuscha. Hij wachtte op het moment dat zij haar handen zou losmaken uit die van haar moeder en zijn moeder. Hij wist slechts één ding: vandaag zou zijn dochter hem te schande brengen en zijn volk zou nog vele jaren over deze gebeurtenis spreken. Hij omklemde zijn hand om de stok en voelde zijn haren wapperen in de wind als de manen van zijn snelste paard. Het was nu zaak om sterk te zijn, en krachtig. Hij ademde de wind in zijn longen en hief zijn hoofd op naar de zon om zich te verbinden met haar kracht.

De vrouwen die in een halve cirkel om de drie vrouwen heen stonden bleven staan, terwijl Aratuscha zich losmaakte uit de greep van de twee vrouwen in zijn leven, die hij het meeste liefhad. Iedereen wist dat er vandaag een bijzondere gebeurtenis stond te wachten. De sterren hadden het verteld, en de maan en de zon hadden ook al gesproken. Het was de dag van de grote verandering die het leven van alle bewoners van de stam zou beïnvloeden. Het was de dag dat de liefde in een ander daglicht zou komen te staan.

Aratuscha naderde haar vader, Witte Toekomst, die beschouwd werd als de meest machtige, maar ook meest wijze man van de gemeenschap. Ze keek hem aan in zijn diepe, donkerbruine ogen, rechtte haar rug en sprak: 'Vader, ik wil niet één, maar twee mannen aan mijn zijde, en ik vraag u om uw zegen.'

Terwijl ze haar woorden uitsprak, schoof er een wolk voor de zon. Alle bewoners uitten hun kreten van verbazing en verontwaardiging. Twee mannen? Was ze helemaal gek geworden? Zo had het grote licht het niet bedoeld! Ze keken elkaar aan om te checken of ze hun oren wel konden vertrouwen, of dat de wind haar woorden vervormd hadden.

Witte Toekomst pakte zijn stok en hief hem naar de hemel, om de mensen tot zwijgen te manen.

'Aratuscha, wil je iedereen uitleggen wat de aanleiding is van dit, laten we zeggen, uitzonderlijk verzoek?'

Hij slikte onhoorbaar zijn eigen weerstand weg en was diep van binnen blij met de steun van de mensen. Hij had al hun bemoediging nodig om zijn dochter de waarheid te kunnen vertellen.

'U weet vader, dat dit niet mijn eerste leven is. U weet ook, dat mijn ziel in vorige levens veel heeft geleden. Mijn maagdelijkheid is mij telkenmale ruw van me afgenomen. Mijn kinderen zijn in vele levens gestorven aan de onzinnigheid van oorlog en strijd. Mijn vrouw zijn is in vele levens misbruikt door mannen die niet genoeg van mijn lichaam konden krijgen, of die mijn lichaam slechts gebruikten voor hun eigen gewin.'

Ze keek hem aan terwijl ze sprak, legde haar linker hand op haar hart en haar rechter hand op haar onderbuik.

'Mijn ziel is te krachtig voor slechts één man, vader. Ik heb twee mannen nodig om mij volledig te kunnen eren in mijn vrouw zijn.'

De mensen begonnen weer tegen elkaar te praten en hun stemmen van verontwaardiging beletten haar om verder te spreken. Vader en dochter wachtten beiden tot iedereen uit gemompeld was. Aratuscha was nieuwsgierig naar wat Witte Toekomst zou antwoorden.

'Aratuscha, je weet dat dit een onzinnig plan is.'

Hij legde zijn voorhoofd tegen het hare terwijl hun neuzen elkaar raakten. Met zijn duimen ging hij via haar derde oog langs haar wenkbrauwen en liet ze naar beneden glijden, eindigend op haar kin, zodat er een hart op haar gezicht verscheen.

Het intieme gebaar ontroerde Aratuscha. Heel even twijfelde ze, of het niet beter was gehoor te geven aan de druk van de stam en de liefdevolle wijsheid van haar vader. Maar haar hart protesteerde. Hoewel de naam van haar vader Witte Toekomst was, refererend naar zijn wijze kracht en verlangen om de vrede te laten terugkeren op aarde, geloofde zij er niets van dat vrede bereikt zou worden met strijd. Bovendien raakte ze snel verveeld met slechts één man aan haar zijde. Zelfs de meest krachtige man van de stam, wist ze met haar intelligentie die ingebed lag in haar charme, tot zwijgen te brengen. Altijd had ze wel een weerwoord had dat indruiste tegen zijn logica en denkwijze.

Aratuscha maakte haar voorhoofd los van het hoofd van haar vader.

'Waarom denkt u dat het een onzinnig plan is, vader?'

'Lieve dochter, het licht heeft ons slechts één neus gegeven om mee te ruiken, één mond om mee te kussen en één tempel om een man te ontvangen. Er zal strijd en oorlog uitbreken tussen de mannen. Ze zullen het verlangen voelen te vechten om de eerste, de beste en de grootste te willen zijn. Er zal altijd een winnaar zijn en een verliezer. Hierdoor zal jij het gevoel krijgen, gefaald te hebben. Het zal niet mogelijk zijn om twee mannen te geven wat zij nodig hebben van een vrouw. Wees wijs, Aratuscha.' Zijn stem klonk bijna smekend.

De mannen van de stam die achter haar vader stonden, juichten hem toe en stampten met hun blote voeten op moeder aarde, toen zij hem hadden horen spreken. Iedereen joelde en uitte steunende vreugdekreten. Ook de vrouwen die om de twee achtergebleven vrouwen stonden, juichten mee, al waren er velen die zwegen, nieuwsgierig als zij waren naar het weerwoord van Aratuscha. Langzaam werd het stil. Pas toen alle klanken verstomd waren en alle oren gespitst waren om haar weerwoord te horen, sprak zij weer.

'Vader. Ik heb twee oren om verschillende meningen mee te kunnen horen. Ik heb twee ogen om verschillende werelden te kunnen aanschouwen. Ik heb twee borsten, en aan iedere borst kan een man liggen die mij liefkoost. Mijn hart heeft twee boezems om te ontvangen en twee kamers om mee te geven. Mijn hart is te groot voor slechts één man.'

'Maar je tempel, je hebt slechts één tempel, lieve dochter,' sprak de vader gepassioneerd uit. 'Hoe wil je die delen? Hoe wil je dat doen als er twee speren zijn die binnen willen komen?'

De dochter keek dromerig voor zich uit toen ze haar woorden zorgvuldig uitsprak. 'De man die toekijkt met twee ogen en een open hart, zal de liefde kunnen voelen alsof het zijn eigen liefde is. De man die geduld heeft, zal kunnen wachten, omdat hij weet dat er niet alleen in mijn tempel, maar ook in mijn hart, liefde in overvloed aanwezig is. In liefde bestaat tijd niet en is er slechts eenheid. Bovendien is elkaar liefhebben iets dat verder gaat dan dat ene moment van samensmelten. Het gaat er om, dat we in ons lichaam, de ziel en de geest van alle kanten ontdekken.' Ze keek haar vader aan met glimmende ogen die nergens voor terugdeinsden.

Witte Toekomst zag haar onverschrokkenheid. De mannen en de vrouwen waren dichter naar elkaar toegekomen en stonden nu in een cirkel om hen heen. Ze uitten hun kreten van protest en sommigen slaakten vreugdekreten van stiekeme bewondering. Aratuscha zweeg en luisterde naar de hoeveelheid aan klanken die haar oren overspoelden met geluiden van tegenwind. Ze voelde de steun van de twee vrouwen in haar rug. Ze had uitgebreid met hen gesproken en zij stonden achter haar. Ze hadden zichzelf herkend in de vele verhalen over uitbuiting van vrouwelijkheid en verlies van mannen en kinderen aan oorlog en gewelddadige strijd. Zij geloofden erin dat niet Witte Toekomst, maar juist Aratuscha in staat was de wereldvrede terug te brengen in de wereld. Niet door te kiezen voor strijd, maar door te kiezen voor liefde.

Witte Toekomst dacht even na en besloot zijn dochter een koekje van eigen deeg te geven. Het kon niet zo zijn, dat mannen een vrouw moesten delen. Zelf had hij gemerkt dat ander vrouwelijk schoon er juist voor zorgde, dat hij weer terug verlangde naar zijn eigen vrouw en haar daardoor opnieuw wist te waarderen. Hij wilde voorkomen dat zijn dochter dat moest ontdekken. Hij ademde diep in en uit, en besloot er geen woorden meer aan vuil te maken. Zijn dochter mocht het zelf ervaren dat geen enkele man zich zou verlagen, om een vrouw openlijk te willen delen met een ander.

'Wie van de mannen is er bereid mijn dochter Aratuscha te delen?' Iedereen zweeg en keek elkaar aan. Onwillekeurig keken de vrouwen verwachtingsvol naar de meest grote en krachtige mannen die het al ver geschopt hadden in hun leven en ontwikkeling. Het waren mannen met status en allure, maar geen van hen durfden het aan. Ze zetten nog geen stap van een millimeter naar voren, hoewel hun verlangen naar de prachtige Aratuscha groot was. Witte Toekomst herhaalde zijn vraag en keek opnieuw rond. De meesten begonnen al een zucht van verlichting te slaken, en wisten niet of ze nu medelijden met Witte Toekomst, of juist met Aratuscha moesten hebben omdat zij na het uiten van haar onzinnige plan, straks niets anders kon doen dan de stam schaamtevol verlaten.

Er was echter één jongeman die langzaam maar vastberaden een stap naar voren zette. Het was Kleine Zeewind. Zijn lange, blond geverfde haren wapperden als gouden manen langs zijn gezicht. Zijn groene haartooi hield zijn haren bij elkaar.

Al toen hij nog een kleuter was, had hij al bewondering gehad voor de krachtige en eigenwijze Aratuscha, die toen al een stralende, jeugdige tiener was. Hij had altijd tegen haar opgekeken als een verschijning die voor hem te hoog gegrepen was. Wie zou hem nu willen hebben, klein van stuk en zonder duidelijke talenten, behalve dat hij met alle winden kon meewaaien en alle emoties van anderen kon ervaren, als golven van de zee?

'Ik,' sprak Kleine Zeewind moedig, 'ik wil haar wel delen.'

Hij zag het als een buitenkans om van haar wijsheid en kracht te kunnen leren en hij wilde leren om net als zij, met twee verschillende ogen te kijken naar een situatie die om een oplossing vroeg.

Toen Klein Snel Vuur hoorde dat Kleine Zeewind zich aanbood, wist hij meteen dat hij nu in actie moest komen. Snel zette hij een stap naar voren.

'Ik wil haar ook wel delen,' sprak hij vlug. Heimelijk had hij al ontelbare malen van haar vrouwelijkheid genoten, als zij haar bevallige lichaam na het baden in de rivier, in het gras had gelegd en haar rijpe, blote borsten liet drogen aan de zon en wind. In gedachten had hij ontelbare keren de liefde met haar bedreven, en ook hij keek tegen haar op en had haar altijd beschouwd als een onbereikbare en onmogelijke droom. Samen met Kleine Zeewind, zou hij haar willen dienen om haar droom waar te maken. Niet om over haar te vechten, maar om samen met hem te filosoferen over wat de beste aanpak zou zijn om haar gelukkig te maken. Ze zouden elkaar het mooiste gunnen, dankbaar voor deze prachtige kans. Bovendien waren ze zo verzekerd van een leven zonder strijd, want hij wist zeker dat Aratuscha het niet zou toestaan dat haar echtgenoten mee zouden strijden in welke oorlog dan ook. Ze wisten beiden, dat met hun kleine postuur, ze ieder gevecht tegen een mannelijke tegenstander zouden verliezen, nog voor de strijd goed en wel begonnen was. Nee, ze zouden haar liefhebben en haar borsten strelen en likken, zichzelf en hun onvermogen vergetend in de zachtheid van haar lichaam en liefdevolle bestaan.

Witte Toekomst sloot zijn ogen zodat de mensen de vernedering die hij voelde, niet konden zien. Aratuscha keek haar toekomstige mannen vreugdevol aan. Kleine Zeewind en Klein Snel Vuur, hoe aanvullend waren zij wel niet? Het zou bovendien een prachtig schouwspel leveren waar iedereen van kon leren. Ze hapte naar adem toen de twee jongemannen haar gelijktijdig naderden met een ongekende, zelfverzekerde tred. Ze keek naar links, naar rechts, naar links, naar rechts en aanschouwde twee paar verwachtingsvolle ogen vol bewondering en liefde. Toen spreidde ze haar armen, en drukte hun hoofden tegen haar borst en hart dat overliep van liefde. Ze kon haar geluk niet op en de tranen biggelden over haar

wangen. Kleine Zeewind en Klein Snel Vuur sloten hun ogen terwijl ze het zout van haar tranen op hun lippen proefden.

De ceremonie van liefde en trouw zou een jaar later plaatsvinden. Zo ver kwam het echter niet. Witte Toekomst zag bij de volgende nieuwe maan in een visioen wat er ging gebeuren. Het brak zijn hart. Het zou nog vele eeuwen duren voordat Klein

Zeewind en Klein Snel Vuur zo groot zouden worden, dat zij respect konden opbrengen voor elkaars eigenheid en doel in het leven. Hij zag dat de ziel van Aratuscha nog eens zoveel levens terug moest komen op aarde, voordat haar ziel sterk genoeg was om de oorlog op aarde te doen keren met liefde. Pas in het jaar 2019 zou er een begin gemaakt worden, en ook Kleine Zeewind en Klein Snel Vuur moesten nog vele eeuwen groeien in levens vol liefde, oorlog en strijd. Er moest eerst een omvangrijke onmenselijkheid en wreedheid ervaren worden in een Tweede Wereldoorlog, die alles zou omvatten wat niet door de ogen van het vredige, menselijke bestaan kon.

Toen Witte Toekomst dat gezien had, brak zijn hart in tweeën en liet hij abrupt het leven.

Aratuscha was overmand door verdriet om het plotselinge verlies van haar vader. Zowel Kleine Zeewind als Klein Snel Vuur konden niets, maar dan ook niets vinden dat haar verdriet om het verlies van haar vader kon goedmaken. Ze waardeerde hun liefdevolle intenties en al hun pogingen met haar te verbinden, maar zonder de lijfelijke en zichtbare aanwezigheid van haar vader die haar de erkenning gaf die zij nodig had, om te mogen zijn die ze wilde zijn, leek haar leven nutteloos. Hun pogingen vielen in onvruchtbare grond, hoe zeer zij het ook probeerde, want ze wist dat ze het aan hen verplicht was. Met het sterven van haar vader, leek de helft van haar levensvreugde, ook gestorven te zijn.

Het volk van de stam raakte zonder de leiding van Witte Toekomst, in oorlog met elkaar. De ene groep geloofde in de liefde van de vrouw voor twee mannen en de andere groep zag het als een vlucht van het vrouwelijke ego, dat aan haar vader wilde bewijzen dat zij de rollen in de liefde tussen mannen en vrouwen kon keren. Als liefde ervoor had kunnen zorgen dat er wereldvrede zou komen, was het al lang gebeurd, zo redeneerden zij. Zo eenvoudig kon het niet zijn.

Aratuscha huilde haar tranen bij haar moeder en bij de moeder van haar vader. Ook zij misten hem en konden haar daardoor nauwelijks opvangen. Zonder steun en aanwezigheid van haar vader, miste Aratuscha de inspiratie om haar droom verder waar te maken. Ze stierf op de sterfdag van haar Vader, twee jaar later, net voordat Kleine Zeewind en Klein Snel Vuur, samen besloten hadden hun pogingen om haar samen gelukkig te maken, te staken. Haar hart was in tweeën gescheurd, en het zou nog vele eeuwen duren, wel tot 2019, waar zij elkaar opnieuw ontmoetten totdat zij haar hart weer in eenheid met alles wat er was, water, vuur, aarde en lucht, kon voelen kloppen in de liefde voor zichzelf, en in de liefde voor het leven.

